

— Прѣдай се, комита!

Отговоръ нѣмаше.

Веднага исплющѣхъ градъ крушуми възъ воденицата. Заедно съ усилянето на гърмежа и турцитѣ пристѣпвахъ по-близо насамъ... Понеже воденицата продължаваше да мълчи, тѣ дойдохъ до убѣждение, че скритиятъ вжтрѣ бунтовникъ нѣма оржие. Крушумитѣ сѣ плюсахъ въ стѣнитѣ, настѣпленieto зимаше формата на юрюшъ.

Турцитѣ приближихъ доста. Настанъ минутата. Огняновъ бѣше исправенъ до единия прозорець; докторътъ до входа.

Тѣ се спогледахъ и сѣки испраздни револвера си въ доста сгъстената тѣлна на неприятеля. Тоя внезапенъ отговоръ свали троица души на земята и издаде силата на воденицата. Турцитѣ видѣхъ, че защитниците ѝ сж повече отъ единъ. Това ги посмути, но само за мигъ. Клекурскитѣ побѣдители съ ревъ се спустнахъ къмъ опасната ограда. Една часть отъ урвитѣ стрѣляше, други въ отверстията на воденицата, за да недопустне на бранителитѣ ѝ да се покажтъ тамъ и да гърмжтъ възъ нападающитѣ. Настана истински юрюшъ.

— Докторе, ще се мре, прощавай на вѣки, брате, каза Бойчо.

— Прощавай, брате.

— Докторе, никой живъ да не падне въ ржцѣ!

— Никой, Бойчо; азъ имамъ още четире патрона: единия задържамъ за мене...

— Азъ задържамъ два, докторе. И Огняновъ неволне се обжрнхъ къмъ Рада. Тя сѣ лежеше, но лицето ѝ бѣ стангло бѣло като платно; изъ лѣвата страна на гжрдитѣ тихо бликаше струйка чръвена кръвъ и течеше на вади изъ диплитѣ на роклята ѝ... Единъ отпльснжтъ крушумъ бѣше ѝ ударилъ. Тя бѣше мрътва. Тя бѣ мнжла отъ несвѣсть въ вѣченъ сънь.

Тогава Бойчо остави поста си, приближи ѝ, коленичи, хванж студенитѣ ѝ ржцѣ и залѣни дълга цалувка